

HORVÁTH GABRIELLA

2001-ben született Szernyén. Jelenleg a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola magyar szakos hallgatója. Művészetkedvelő, szabadidejét általában olvasással tölti.

NYITOTT ABLAK

Egy kiáltás: „Segítsenek!” Aztán egy még hangosabb: „Nem az én hibám, már nem tudtam fékezni!”

– Az istenit! Várj, becsukom az ablakot, nem hallok semmit. Jó, igen, most csönd van, hallgatlak, édes.

Te is olyan férfi lettél, aki az ablakon kihajolva bámulja a milflőrmintás blúzokat és miniszoknyákat, amit minden második arra járó nő visel. A szoknya a szélben lobogva csapkodta a csomagtartót. Azt hitted, nem veszem észre. Egyre sárosabb az út, amiben az elején még visszatükröződött az arcunk: a gátórház jutott eszembe, mindig oda szaladtunk, ha esett. Most nincs hova bújni, folyamatosan cikázik felettünk három gomolyfelhő, egyre sötétebbek, egyre veszjóslóbbak (talán sokkal több van, de nincs kedvem számolgatni). A halastóra se figyelsz, nemhogy rám, pedig a kedvenc kerti elfoglaltságod volt, minden nap ettetted a halakat, gyakran tisztítottad a vizet. Mára büzzel és döglött halakkal teli. Olyan, mint a kapcsoltunk, amiben én vagyok a döglött hal, te meg a bűz.

Hazaérsz a munkából és rám vigyorogsz, kivillan ocsmány fogsorod, benne az amalgámtömés. Mintha nem tudnám, hogy az a pár magassarkú mindennap betopog az irodádba. Nem is akartam férjhez menni. Mit keresek egy elbaszott házasságban? Mindenki úgy néz rám, mint egy boldogtalan, keserű nőre. És igazuk is van. Ez a belső kiáltás egyre nagyobb csöndet szül. Várok. Olyan vagyok, mint egy zivatar utáni dombos táj, kerékpárnyom a sárban. Átgázoltak rajtam.

– Milyen napod volt?

– Csak a szokásos.

– Az irodában minden rendben?

– Eléggé elfáradtam, jól esne nekem is egy forró tea.

Hát, igen, fárasztó lehet napi ki tudja hányszor megdugni a titkárnök. Ennél elcsépeltebb félrekefélést... Kreatívabbnak hittelek. Összeszorítom a fogam: ez a kiáltás hangosabb az előbbinél, de még mindig hallgatok.

- Persze, drágám, azonnal viszem azt a kurva teát.
- Micsoda?
- Semmi, elmegyek itthonról.
- De a tea. Mindegy.

Ahogy kértem az emberekkel teli utcára, undor fogott el, de kevésbé erőteljes, mint a lakásban. Hirtelen egy női kerékpár gurult mellém: a szomszéd volt, az az álszent piccsa. Mosolyogva köszönt, majd megkérdezte, hogy vagyok, mintha érdekelné. „Semmi közöd hozzá” – mondtam érzéketlenül. Ez a válasz legalább letörölte a bárgyú vigyort a képéről. A házunk előtt ágaskodó jegenyesort figyeltem, ezek a fák is folyamatosan a titkaidat susogják. Egyre inkább csak a váláson járt az eszem. Talán tényleg egyedüllétre születtem, nem arra, hogy bukdácsoljak az emberi kapcsolatok kikövezett, bokaficamító útján, ahol újra és újra kitöröm a nyakam. Hányszorosan vagyok élőhalott? Ezeknek a gondolatoknak a hálójában hirtelen már nem számított semmi. Kiléptem az úttestre. Aztán jobbra néztem: fény, dudaszó.

